

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **J. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. KUKHK-36468/DS/2018/Dr

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. MUHC- DO/9650/2017/Ri-168, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“ či „zákon o silničním provozu“), kterých se měl podle výroku

rozhodnutí prvního stupně dopustit úmyslně tím, že dne 14. 6. 2017 ve 12:00 parkoval na chodníku před lékárnou Dr. Max na náměstí Jiřího z Poděbrad v obci Hořice a zároveň parkoval ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce. Za to mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože žalovaný se nijak nevypořádal s odvolacími důvody uplatněnými žalobcem dne 15. 8. 2018 v odvolání proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve výroku rozhodnutí absentuje též odkaz na § 4 písm. b) a c) silničního zákona, právní kvalifikace přestupku tedy není úplná.
3. Žalobce namítal, že ve výroku by mělo být jednoznačně uvedeno, jakého jednání se měl dopustit. Pokud je uvedeno, že na daném místě "parkoval", není zřejmé, co je tím myšleno, zda se má jednat o zastavení, zastavení vozidla (které by na daném místě nemohlo být protiprávní) nebo o stání. Výrok je tedy neurčitý, neboť není zřejmé, jakého konkrétního jednání se měl žalobce dopustit. Silniční zákon rozlišuje vícero jednání, které lze označit vágně jako "parkování", a je proto nezbytné, aby i výrok správního rozhodnutí v tomto rozlišoval. Ostatně jednotlivé "typy" parkování mají též odlišnou společenskou závažnost a tedy i z tohoto důvodu by měl být výrok jasný, srozumitelný a určitý. Z výroku dále není zřejmé ani to, že se jednalo o dva přestupky spáchané v jednočinném souběhu nestejnorodém, a toto nevyplývá ani z odůvodnění.
4. Dále žalobce namítal, že pokud správní orgán v řízení přehodnotil zavinění z úmyslu na nedbalost, měl adekvátně tomu také snížit pokutu podle § 44 přestupkového zákona.
5. Žalobce také namítal, že dopravní značka č. B 28 s dodatkovou tabulkou "MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHU" na daném místě platila jako lex specialis namísto obecné právní úpravy podle § 53 odst. 2 a § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona. To vyplývá též z § 76 odst. 1 silničního zákona. Zastavení předmětného vozidla na daném místě bylo "dopravní obsluhou", neboť důvodem bylo doručení nákladu do přílehlé provozovny. Zastavení na daném místě tedy bylo v souladu s právem. I správní orgán dovodil, že vozidlo žalobce bylo možné považovat za "dopravní obsluhu", z čehož však mylně dovodil, že se na něj dopravní značka č. B 28 s dodatkovou tabulkou nevztahuje.
6. Žalobce dodal, že v době, kdy bylo vozidlo na daném místě parkováno, nebylo žádné parkovací místo v rozumné vzdálenosti volné, nedošlo k žádnému zranění ani poškození majetku. Žalobce považuje za přepjatý formalismus, že je trestán za to, že došlo na pár minut k odstavení dodávky kvůli vyložení relativně rozsáhlého nákladu do přílehlé lékárny. Společenská škodlivost (materiální stránka přestupku) je zcela bagatelní a správní orgán se jí ostatně ani řádně nezabýval. Zabýval se pouze obecnou škodlivostí porušení daných pravidel provozu, ale již neřešil, že tak, jak bylo vozidlo ponecháno, nikomu ve výhledu ani v chůzi či jízdě nebránilo a jednalo se skutečně o zastavení nutné a poměrně velmi krátké. Žalobce rovněž popírá, že by byl v dané době provoz. Vozidlo na místě neponechal, ale byl pouze pověřen vyložení nákladu a poté jeho přeparkováním, což namítal již v prvním stupni. Žalobce se na místo dostal na místě spolujezdce a vyložení nákladu a poté odjetím s vozidlem byl pověřen proto, že mu to bylo nařízeno jeho nadřízeným v rámci výkonu práce. K uvedení jména řidiče nebyl žalobce správním orgánem vyzván.

7. Ke svědecké výpovědi strážnice žalobce uvedl, že kamerový záznam, ze kterého svědkyně usoudila, že auto na místě zaparkoval žalobce, nebyl proveden k důkazu. Nemůže být ani natolik kvalitní, aby z něj bylo možné rozpoznat identitu řidiče.
8. Dále žalobce poukazuje na to, že žalovaný v odůvodnění uvádí, že "Pokuta je uložena v souladu s ust. § 125f zákona o silničním provozu." Přitom se vůbec nejednalo o přestupek podle § 125f silničního zákona. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.
9. Žalobce závěrem namítal, že náměstí Jiřího z Poděbrad v obci Hořice je zhruba lichoběžník, který má na délku cca 270 m a na šířku cca 30 m. Nachází se zde relativně velké parkoviště a také podél budov stojí mnoho motorových vozidel, nepochybně zde tedy je "parkování" povoleno, jinými slovy, platí zde mnohost dopravních režimů. Z tohoto důvodu by měl správní orgán ve výroku jednoznačně uvést, v jaké části náměstí mělo k přestupku dojít. Správní orgán však uvedl pouze to, že k přestupku mělo dojít u lékárny Dr. Max; ta se však podle žalobce nenachází na náměstí Jiřího z Poděbrad a názvy soukromých provozoven nelze užít k označení místa přestupku. K důkazu navrhl žalobce letecký snímek z Google Map.
10. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Ve svém vyjádření rekapituloval průběh správního řízení. K věci dále uvedl, že správní orgán I. stupně doložil do spisové dokumentace fotografie pořízené z kamerového systému, dále pak fotografie pořízené strážníkem Městské policie Hořice, ze kterých je zcela zřejmé, na jakém místě vozidlo stálo, dále doložil kartu vozidla, evidenční kartu řidiče a svědeckou výpověď strážníka Městské policie Hořice. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání žalobce jsou dostatečně zdokumentovány.
12. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
13. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.

15. Ze spisového materiálu je zřejmé, že dne 14. 6. 2017 bylo Městskou policií Hořice sepsáno oznámení (podezření ze spáchání správního deliktu) č.j. – MP-163/2017/108, neboť uvedeného dne v 12:00 hod. bylo vozidlo zaparkováno v místě platnosti dopravní značky “B 28 – Zákaz zastavení” a v místě ve vzdálenosti kratším než 5m od přechodu pro chodce. Řidič vozidla byl hlídkou MP Hořice zastižen na místě. Řidič na výzvu k přeparkování nereagoval a žádal o projednání přestupku ve správním řízení. Na místě byla pořízena fotodokumentace zaparkovaného vozidla a dopravního značení. Součástí fotodokumentace je též výňatek z kamerového záznamu v čase 12:03:39 téhož dne, na němž je vidět předmětné vozidlo a šipka ukazující na volné parkovací místo cca 15 metrů od předmětného vozidla.
16. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 9. 3. 2018 a současně jej poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedeného dne bylo provedeno dokazování - žalobce se omluvil z nařízeného ústního jednání. Dne 14. 3. 2018 se žalobce dostavil a požádal správní orgán I. stupně o kopii spisu. Správní orgán I. stupně pokračoval v dokazování a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 10. 5. 2018. Dne 10. 5. 2018 proběhlo ústní jednání, bylo provedeno dokazování – výslech strážníka; žalobce se řádně omluvil z nařízeného ústního jednání. Správní orgán I. stupně obdržel dne 15. 5. 2018 vyjádření ke spisu. Dne 28. 5. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání. Odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, oznámil možnost seznámení se s podklady a následně vydal rozhodnutí. Žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil.
17. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 10 Afs 18/2015-48 ze dne 11. 6. 2014). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
18. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval jednak v nedostatku důvodů pro nevypořádání se s odvolacími důvody, jednak v nesrozumitelnosti pro uvedení ust. § 125f silničního zákona v odůvodnění rozhodnutí, ačkoliv podle tohoto ustanovení postupováno být nemohlo. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt

svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvažil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Tyto požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Pokud pak správní rozhodnutí nedostojí vytčeným principům, například z toho důvodu, že z něj nevyplývá, jaký skutkový základ (skutková zjištění) vzal rozhodující správní orgán za svůj a jak jej následně právně hodnotil (jaké konkrétní právní normy na něj aplikoval), je třeba na takové rozhodnutí správního orgánu pohlížet jako na nepřezkoumatelné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 7 Afs 14/2014 - 80). O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Z rozhodnutí obou orgánů je zřejmé, z jakých skutečností vycházely, o jaké skutkové důvody své rozhodnutí opřely a k jakým závěrům dospěly.

19. Pokud jde o námitky uvedené v prvním odvolání, je nutno uvést, že to směřovalo výlučně k prvnímu vydanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejedná se o formalismus, pokud odvolací orgán nereaguje na odvolací námitky směřující vůči jinému rozhodnutí než tomu právě přezkoumávanému. Odvolací orgán nemůže doplňovat za účastníky řízení, co v napadeném rozhodnutí i nadále shledávají nedostatečným. Pokud měl žalobce za to, že správní orgán I. stupně ani podruhé nevydal bezvadné rozhodnutí, měl své námitky specifikovat v odvolání podaném proti tomuto konkrétnímu rozhodnutí. Odvolací orgán nicméně proti tomuto rozhodnutí obdržel pouze blanketní odvolání. Nemohl tedy za žalobce domýšlet, které vady tentokrát spatřuje v rozhodnutí prvoinstančním, které přezkoumal jako celek, nezabývající se různými hypotetickými námitkami účastníka. Není možné správním orgánům vyčítat, že v řízení ze své vlastní iniciativy nezkoumaly jednotlivé hypotetické otázky vymykající se běžnému stavu věcí. Pokud žalobce chtěl některé otázky učinit předmětem důkazního řízení (specifikace místa přestupku, resp. to, že se lékárna nenachází na náměstí, či celkovou parkovací situaci daného místa), měl tak činit právě v řízení před správním orgánem, nikoliv až ex post v soudním řízení správním. Soud si je vědom možnosti provádět dokazování i v řízení soudním, tento postup však v žádném případě nemůže učinit ze soudu jakousi další instanci správního řízení, před níž by mohl žalobce dle své libosti namítat jakoukoliv (byť naprosto hypotetickou) skutečnost a soud by namísto správního orgánu musel důkazní řízení opakovat (tento postup by ve své podstatě učinil celé správní řízení zbytečným postupem).
20. Krajský soud musí dát žalobci za pravdu, že ustanovení § 125f silničního zákona v odůvodnění rozhodnutí nemělo být uvedeno, neboť se v této věci nejednalo o přestupek provozovatele vozidla. Nicméně toto pochybení žalovaného nezpůsobuje zmatečnost napadeného rozhodnutí do té míry, že by bylo možné je považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z výroku rozhodnutí je patrné, že sankce byla žalobci uložena dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.
21. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou.

22. K námitce absence § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí krajský soud v souvislosti s danou problematikou odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“ Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. A to navíc za situace, kdy žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje delikventy v mnoha obdobných případech. Vzhledem k tomu, že žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce námitku v tomto směru nevznesl ani v odvolání, které ponechal toliko v blanketní podobě (nevznesl ji však ani v odvolání proti prvnímu vydanému rozhodnutí), je zřejmé, že mu bylo rozhodnutí zcela srozumitelné a nevzbuzovalo v něm žádné pochybnosti. Uvedené tak neměl důvod napravit ani žalovaný v odvolacím řízení.
23. Pokud jde o výklad slova „parkování“, jde opětovně o námitku, kterou žalobce vznesl až v průběhu soudního řízení, tudíž obdobně platí již výše uvedené. Krajský soud uvádí, že i sám žalobce mnohokrát v žalobě argumentuje tak, že sám parkování připouští. Jde např. o body 12-14, kde je uvedeno mimo jiné, že „*v době, kdy bylo vozidlo na daném místě parkováno, nebylo žádné parkovací místo v rozumné vzdálenosti volné, a proto bylo zaparkováno tak, jak bylo zaparkováno*“ či „*vozidlo na místě neponechal, ale byl pouze pověřen vyložením nákladu a poté jeho přeparkováním*“. Rozhodně tedy nelze uzavřít, že by šlo o nesrozumitelný nebo neurčitý výrok, když sám žalobce akceptuje význam „parkování“ ve shodném významu jak jej zcela nepochybně užívá správní orgán a v důsledku i každá průměrně rozumná osoba. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 169/2016-37, kterým žalobce v žalobě argumentoval, na danou věc nedopadá, neboť v onom případě správní orgán jako popis skutku užil právní kvalifikaci jednání, což se v případě žalobce nestalo. Naopak v právě projednávané věci jsou splněny všechny okolnosti, které Krajský soud v Brně ve své věci postrádal, tedy ve správním spise je evidována dostatečná fotodokumentace a z výroku rozhodnutí je zcela zřejmá skutková věta následovaná právním hodnocením. Konečně pak jakékoli pochybnosti vyvrací i obsah správního spisu, když v oznámení o přestupku je uveden čas 12.00 hodin, fotodokumentace z kamerového systému je pořízena v 12.03 hodin, a dále bylo pořízeno několik fotografií, aniž by na nich byl zachycen přicházející či odcházející řidič vozidla, či jakákoli osoba manipulující s nákladem. Ze všech těchto skutečností lze tedy konstatovat, že doba stání předmětného vozidla přesahovala dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob, anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.

24. Dále soud posuzoval námitku žalobce vztahující se k postupu správního orgánu, který měl dle žalobce snížit pokutu dle § 44 přestupkového zákona adekvátně tomu, že přehodnotil zavinění z úmyslu na nedbalost. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. Dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona se za tento přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Z odůvodnění obou rozhodnutí plyne, že jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jak citováno výše. V souladu s výše uvedenými pravidly měl správní orgán uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, přičemž správní orgán tak učinil. Žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné sazbě.
25. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Krajský soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 přestupkového zákona, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že *„se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“*. V dané věci krajský soud neshledal okolnosti, které by měly takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Takovou okolností není ani způsob zavinění, jak se domnívá žalobce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž okolnosti odůvodňovaly uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.
26. K námitce, že se na dané vozidlo vztahuje dodatková tabulka MIMO ZÁSOBOVÁNÍ soud pouze stručně uvádí, že již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že se na žalobce zákazová značka nevztahuje, neboť jde o dopravní obsluhu. Není tedy s čím polemizovat, neboť žalobci nikdo netvrdil, že by o dopravní obsluhu v jeho případě šlo. Přestupkové jednání však představovalo zastavení ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce a též stání na chodníku. Žalobce v žalobě netvrdil, že by tato obecná pravidla neporušil, pouze dovozoval nadřazenost dodatkové tabulky nad obecnou právní úpravu podle § 53 odst. 2 a § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona s odkazem na § 76 odst. 1 téhož zákona. Dodatkovou tabulku však nelze chápat tak, že ruší jakýkoli obecný zákaz, jelikož se vztahuje k doprovodné svislé značce, kterou specifikuje, resp. její platnost omezuje s výhradou pro vozidla zásobování. Úvahu je proto nutné vést tak, že obecné pravidlo zákazu stání na chodníku, popř. stání ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce, platí vždy a není třeba jej dále upravovat dopravním značením. Pokud je v místě značka stanovující zákaz stání/zastavení, tato určuje zákaz v prostoru od svého umístění dále tam, kde je buď zrušena další značkou či křižovatkou. Jinými slovy, v situaci dopravního značení hořického náměstí zákazová značka v podstatě rozšiřuje obecný zákaz stání 5 metrů před přechodem tak, že zákaz uplatňuje

na delší úsek. Dodatková tabulka upřesňuje, že v místě vymezeném zákazovou dopravní značkou platí výjimka pro vozidla zajišťující zásobování. Jde ale o místo vymezené „nadstandardně“ oproti běžnému zákazu, ke kterému není třeba umísťovat dopravní značení všude tam, kde platí již ze zákona. V žádném případě proto nelze uzavřít, že dodatková tabulka by měla takovou „moc“, že by rušila též obecně platné zákazy. Ad absurdum by pak bylo možné dojít k závěru, že vozidla zásobování mohou stát přímo na přechodech pro chodce, zastávkách městské hromadné dopravy či železničních přejezdech, kdy na všech těchto místech platí obecný zákaz stání/zastavení. Pro úplnost lze uvést, že v napadeném rozhodnutí je v odůvodnění zcela jasně vymezeno, že byl obviněný uznán vinným z porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) (stání v zóně 5 metrů před přechodem) silničního zákona, a z porušení ustanovení § 53 odst. 2 (užití chodníku jiným než dovoleným způsobem) silničního zákona. Proto lze uzavřít, že jakékoli spekulace o platnosti značky B-28 či její dodatkové tabulky jsou v této věci v podstatě nadbytečné.

27. Žalobce též namítal, že se správní orgán nijak blíže nezabýval tím, zda údajný skutek naplnil materiální stránku přestupku. Ohledně materiálního znaku skutkové podstaty Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal a i v dalších rozhodnutích potvrdil tento názor: „Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23). Z výše uvedeného vyplývá, že korekce přes materiální stránku přestupku je vyhrazena jen případům výjimečným, s mimořádně nízkou škodlivostí pro společnost.
28. V právě projednávaném případě se všechna přestupková jednání udála v běžnou denní dobu a řidič vozidla byl vždy vzdálen po takovou dobu, že Městská policie stihla učinit veškeré úkony ke zdokumentování, tedy se zjevně nejednalo o pouhé zastavení. Dle krajského soudu, porušil-li řidič dopravní značku a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku, je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl. Takové zvláštní okolnosti krajský soud neshledal. Skutková podstata přestupku byla naplněna způsobem obvyklým. Dopravní značení má konstantní platnost, a to i tehdy, kdy v daném čase a místě se nemusí trvání na jeho dodržování jevit jako bezpodmínečné, tj. i tehdy, kdy fakticky nemusí v zákazu stojící vozidlo bránit jinému v průjezdu či v parkování.
29. Polemika žalobce s kamerovým záznamem se v této věci rovněž nemůže setkat s akceptací krajského soudu, neboť součástí dokumentace je též fotografie z kamerového systému. Není proto pravda, že by nebyl kamerový systém využitý při dokazování. Kvalitu kamerového systému, popř. závěry dovozené správními orgány z výpovědi strážnice mohl žalobce zpochybnit již v řízení před správními orgány. Žalobce dále zpochybňoval výpověď strážnice, která přestupek řešila. K tomu soud odkazuje na

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 86/2018 ze dne 6. 9. 2018, které se výpovědi policistů podrobně zabývá a je aplikovatelné i na právě projednávanou věc. Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze odhlédnout od skutečnosti, že jiná skutková verze posuzované věci byla prvně uplatněna až v podaném odvolání, ačkoliv mohla být namítána dříve. Pokud jde o přestupky pozorovatelné pouhým okem, je pro ně typické dokazování svědeckou výpovědí. Ani v tomto případě nebyl dán žádný důvod neuplatnit důkazy svědčící o nevině žalobce před správním orgánem I. stupně. Za této situace se obrana tohoto typu, předestřená obviněným až v pozdějším stádiu správního řízení, může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci jako nepřesvědčivá a účelová (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016 - 37, ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016 - 24, nebo ze dne 23. 8. 2018, č. j. 3 As 203/2017 - 29). Věrohodnost žalobcovy obrany snižuje nejen to, že ji poprvé v konkretizované podobě uplatnil až v odvolání, ale i to, že z obsahu spisového materiálu vůbec nevyplývá, že by v době spáchání přestupku byla okolo vozidla jiná osoba, kterou by bylo možné zaměnit se žalobcem. Za situace, kdy ostatní důkazy (zejména fotodokumentace, výpověď svědkyně, potažmo oznámení přestupku) nejsou ve vzájemném rozporu, lze s ohledem na výše uvedené akceptovat závěr o nadbytečnosti provedení důkazu celým kamerovým záznamem.

30. Správní orgán I. stupně se na str. 4 rozhodnutí zabýval námitkami žalobce stran výpovědi policistky. Zdůvodnil, že výpověď hodnotil jako věrohodnou, zejména pro to, že nebylo zjištěno ani z okolností nevyplývá nic, co by svědčilo pro to, že by svědkyně vypovídala se záměrem obviněného poškodit. Ani žádné výhrady k zaujatosti proti obviněnému nebyly podány. V intencích uvedeného lze konstatovat, že v nyní posuzovaném případě se správní orgán s tvrzeními stěžovatele přezkoumatelným způsobem vypořádal. S přihlédnutím ke všem okolnostem posuzovaného případu považuje soud tvrzení, jimiž se žalobce snažil otrástit vzájemně provázaným a vnitřně nerozporným systémem informací, které jednoznačně vedly k závěru, že spáchal přestupek, z něhož byl uznán vinným, za ryze účelová a nevěrohodná. Navrhované důkazy k prokázání takových tvrzení lze tedy označit za nadbytečné.
31. Správní orgány obou stupňů definovaly, že k parkování vozidla došlo „na chodníku před lékárnou Dr. Max na náměstí Jiřího z Poděbrad v Hořicích“. Žalobce namítal, že lékárna se na daném náměstí vůbec nenachází a že názvy soukromých subjektů nelze použít jako definici místa přestupku, k čemuž argumentoval rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56. Podstata této námítky tkví v tom, že sídlo dané lékárny je dle veřejně dostupných rejstříků v jiné ulici než na náměstí Jiřího z Poděbrad. Krajský soud k tomu uvádí, že z fotodokumentace pořízené na místě přestupku je zjevné, že vstup do lékárny je právě z uvedeného náměstí a není tak nutné ověřovat, jaké zapsané sídlo má daný podnikatel v obchodním rejstříku. Rozhodnutí, kterým žalobce dovozuje nemožnost užít názvy soukromých subjektů v popisu skutku, tyto závěry rozhodně nedovozuje. V tehdy projednávané věci Nejvyšší správní soud konstatoval pouze pravidlo, že místo přestupku je třeba dostatečně identifikovat a vymezit, čemuž v tehdejší případě neodpovídalo vyjádření, že se určitá dopravní značka „nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana Samiece“. Ve věci žalobce však správní orgány nepoužily žádné vágní popisy místa přestupku, jakým by bylo např. „u lékárny v Hořicích“, „u lékárny na náměstí“ či „před prodejnou pana Novotného“. Vymezení, že k přestupku došlo před prodejnou lékárny Dr. Max považuje soud naopak za velmi určité, jasné, umožňující místo identifikovat jak pro žalobce, tak pro soudní přezkum.

Opětovně lze též uvést, že žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce námitku v tomto směru v průběhu správního řízení nevznosl. Je zřejmé, že mu byl výrok rozhodnutí ohledně místa spáchání přestupkového jednání srozumitelný a nepochyboval o něm. O tom, že žalobce neměl pochybnosti o místě spáchání přestupku, svědčí především to, že vznáší argumenty týkající se konkrétního místa – např. uvádí existenci dopravní značky B 28 povolující stání za účelem zásobování a sám tvrdí, že účelem zastavení vozidla byla vykládka nákladu do lékárny. Shora citované označení místa přestupkového jednání považuje krajský soud za dostatečně určité. Pokud snad měl v tomto směru žalobce nějaké pochybnosti, mohl je vyjavit již v průběhu správního řízení, aby správní orgány měly možnost je objasnit. Neučinil tak ale, s uvedeným tvrzením přišel až v žalobě, což nelze vnímat jinak, než jako krok účelový a obstrukční.

32. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. květen 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně